

Sygn. akt VII Ka 876/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

Sędziowie SO Remigiusz Chmielewski

SO Piotr Mądry

Protokolant st.sekr.sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Stypułkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013r.

sprawy **P. B.** o przestępstwo z art. 278§3 kk w zw z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszczach II Wydziału Karnego

z dnia 29 maja 2013r. sygn. akt II K 649/11

I. zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 119 & 1 kw w brzmieniu nadanym art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2013, poz.1247 w zw. z art. 45 & 1 k.w i art. 4 & 1 kk postępowanie umarza;

II. kosztami procesu za postępowanie w sprawie obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. Z. kwotę 504 zł. tytułem opłaty za obronę z urzędu wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz 115,92 zł. tytułem podatku VAT od tej należności.

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że:

w nocy z 25/26 sierpnia 2011 r. w B., woj. (...), z samochodu marki V. (...)nr rej. (...)dokonał kradzieży skrzynki z tworzywa sztucznego z zawartością różnego rodzaju narzędzi, fleksy i innych rzeczy o łącznej wartości 370,00 zł na szkodę T. C., a czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi;

- tj. o przestępstwo z art. 278 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Bartoszczach II Wydział Karny, wyrokiem z dnia 29 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 649/11 orzekł:

I. oskarżonego P. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 278 § 3 w zw. z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 3 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. C. kwoty 370 złotych;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. Z. wynagrodzenie za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym w kwocie 432 zł oraz należny od tej kwoty podatek VAT;

IV. na podstawie art. 627 kpk obciążył oskarżonego kosztami sądowymi na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Przedmiotowemu rozstrzygnięciu obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, podczas gdy właściwa ocena stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, względnie na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna osiągać w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie wobec oskarżonego kary w łagodniejszym wymiarze oraz zastosowanie wobec jego osoby dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia kary.

Mając na względzie powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze, warunkowe zawieszenie jej wykonania, oznaczenie okresu próby stosownie do art. 70 § 1 kk i oddanie oskarżonego pod dozór kuratora stosownie do art. 73 § 1 kk.

Na rozprawie w dniu 23 października 2013 r. obrońca podniósł, iż przedmiotowa sprawa winna być rozpoznana po wejściu w życie nowelizacji dotyczącej kodeksu wykroczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie, choć nie z przyczyn opisanych w środku zaskarżenia, a z przyczyny dotyczącej zmiany stanu prawnego jakiś nastąpił w dniu 9 listopada 2013 r., tj. w dniu wejścia w życie częściowo ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013.1247).

Stosownie do treści art. 2 pkt. 4 wyżej wymienionej ustawy zmieniającej art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń otrzymał brzmienie:

"§ 1. Kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny."

Jak wskazywano, norma ta weszła w życie 9 listopada 2013 r. (art. 56 pkt 1 ustawy zmieniającej).

Jednocześnie stosownie do treści art. 2 pkt 2 ustawy zmieniającej w ustawie z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2013 r. poz. 482 i 829) w art. 47 dodano § 9 w brzmieniu:

"§ 9. Minimalnym wynagrodzeniem jest wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314).";

Z kolei na podstawie delegacji ustawowej wynikającej z art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314) ustalono, iż od dnia 1 stycznia 2013 r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosi 1.600 zł – tak rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 września 2012 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r. (Dz.U.2012.1026). Powyższe oznacza, że próg uznania czynu wypełniającego znamiona kradzieży za przestępstwo został podwyższony z dotychczasowej kwoty 250 złotych do kwoty 400 złotych.

Mając na względzie powyższe zważyć wypada, iż na czas orzekania w przedmiotowej sprawie przez Sąd II instancji, sytuacja oskarżonego dotychczas oskarżonego o popełnienie przestępstwa kradzieży (dokonał on zaboru rzeczy na kwotę 370 złotych) uległa zmianie, albowiem obecnie popełniony przez niego czyn jest już „tylko” wykroczeniem.

Powyższa konstatacja wynika z zastosowania przez Sąd Okręgowy przepisu art. 4 kodeku karnego albowiem stosowanie reguł intertemporalnych wskazanych w ww. artykule jest obowiązkiem sądu i na podstawie tych reguł należy rozwiązywać kolizje wynikające z różnic uregulowań prawnych zawartych w różnych ustawach obowiązujących w chwili popełnienia czynu oraz w okresach późniejszych, aż po dzień orzekania przez sąd odwoławczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., II KK 297/04, LEX nr 152489).

Stosownie do treści art. 4 § 1 kodeku karnego, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Przez czas orzekania rozumie się każde stosowanie normy prawa karnego przez sąd dopóki sprawca nie odbył całości wymierzonej kary. Czas orzekania wyznacza zatem, determinuje, stan prawny, który należy brać pod uwagę, wydając rozstrzygnięcie, przyjmując za punkt odniesienia czas popełnienia przestępstwa.

Bez wątpienia regulacja, która weszła w życie w dniu 9 listopada 2013 r. w zakresie dotyczącym progu penalizacji kradzieży jako tzw. czynu przepołowionego, jest względniejsza dla oskarżonego, podnosi bowiem próg wykroczenia do kwoty 400 złotych.

Mając zatem na względzie ustawowy nakaz stosowania w czasie orzekania ustawy względniejszej dla sprawy, stwierdzić należało, iż popełniony przez oskarżonego czyn wypełnia znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kodeku wykroczeń w brzmieniu nadanym art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013.1247).

Konsekwencją uznania, iż przedmiotowy czyn stanowi wykroczenie jest stosowanie przepisów kodeku wykroczeń także w kwestiach dotyczących przedawnienia karalności danego czynu. I tak stosownie do treści art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje jeśli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli wszczęto w tym okresie postępowanie, z upływem dwóch lat od popełnienia czynu. Mając na względzie fakt, iż czyn popełniono z 25na 26 sierpnia 2011 r., zważyć wypada, iż karalność za jego popełnienie ustała w dniu 25 sierpnia 2013 r. Powyższe oznacza, iż w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy, nastąpiło już przedawnienie karalności czynu (przedawnienie orzekania).

Zaistnienie takiego stanu oznacza, że w sprawie powstała bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 104 § 1 pkt 7 kodeksu w sprawach o wykroczenia), a w konsekwencji postępowanie w niniejszej sprawie należało umorzyć - art. 5 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

W oparciu o art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze w związku z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu, orzeczono o opłacie na rzecz adw. S. Z..